

IN TWAALF UREN NAAR EEN

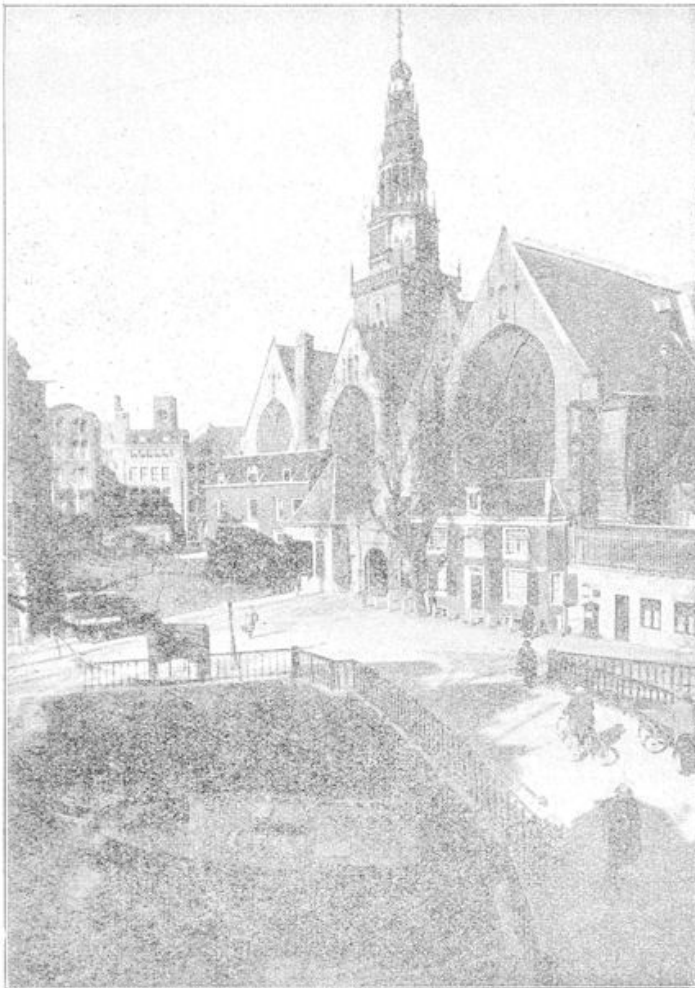
ANDERE WERELD

DOOR K. NOREL

1).

In twaalf uren naar een andere wereld! Jullie denkt misschien dat dit een reisje met een vliegtuig wordt. In twaalf uren brengt de K.L.M. je immers in Egypte of in Amerika en daar is het waarlijk een andere wereld dan de onze. Maar daarover zullen we het niet hebben. En evenmin over een treinreis — in twaalf uren naar Parijs of naar Berlijn. En nog veel minder over een raket-kogel, die naar de maan geschoten wordt.

We stappen op een doodgewone stoomboot van de binnenvaart, zo'n ding van vijftig, zestig jaar oud, als je op de Zuiderzee (zo noemen varengasten het IJselmeer nog steeds) of op de Zeeuwse stromen en in de buurt van Rotterdam vaak varen ziet: een schoorsteen en een mast; vóórop vracht en gesjochte jongens, die alleen maar tweede klas betalen kunnen, achterop een deksalon, een wandeldek en een kajuit met banken van rood pluche, dat deftig wezen zou als het niet vaal was en versleten. Want ook in de eerste klas prijkt tegenwoordig op zulke boten de rijkdom niet.

Met zo'n boot gaan we varen, twaalf uren aan één stuk. We blijven in ons eigen landje en toch belanden we in een andere wereld. Want we beginnen in Amsterdam (dat is de éne wereld) en we varen naar Terschelling. En dat is een gans andere wereld.

Amsterdam op een zomermorgen tussen zeven en acht uur. De zon staat al hoog aan de hemel, maar de stad is nog niet recht wakker. De verkeerslichten branden nog niet, er staan nog geen agenten met witte mouwen of een rode en groene speelgoed-seinpaal op de hoeken van de straten. De winkels slapen nog met luiken voor de ramen en heel veel huizen ook. De stroom van fietsers is nog dun en de trams met het bordje „Vroegrit" op het voorbalcon, zijn nog maar half gevuld. Maar als je aan het IJ komt is alles leven en beweging.

De waterkant is vroeger wakker dan de stad. Een grote Indië-boot komt binnen, door sleepboten geholpen, als jongens, die hun grootpapa een handje moeten helpen in de drukte. Er jakkeren motorbootjes over het blinkend water met grote snorrebaarden voor hun boeg. Een hoge witte boot komt aangevaren van de Zaan, een andere grote boot vol passagiers vaart uit naar Harderwijk. Van de overkant komt het geratel van revolverhamers en zie je als bonken roest en rode menie, verscheidene grote schepen op een reparatiewerf. Met volle zeilen zeult een tjalk, als beeld van een bedaarde oude tijd, tussen de jagende stoom- en motorboten door. De ponten, zwaar en vierkant en met een dikke rookpluim op hun zwarte schoorsteen, gaan dwars over, telkens heen en weer.

Wij staan nog steeds aan wal, op de De Ruyterkade achter het Centraalstation. We moeten uitkijken en op onze tellen passen, want het gonst hier van de vrachtauto's en de transportarbeiders, die kisten kantelen en vaten laten rollen, zijn haastig gebakerd. Aan de steigers liggen in een lange rij, zo ongeveer als koeien in de koestal van een grote boer, de boten die geladen worden met goederen en passagiers, en aan steiger 10 ligt de IJselstroom, de boot, die ik jullie aan het begin beschreven heb. Die boot zal ons in twaalf uren in een andere wereld brengen.

De stoelen op het promenadedek zijn gauw bezet; het voordek raakt vol fietsen en bagage en waar de reis heen gaat, kun je aan die bagage al zo'n beetje zien, want daar zijn strandkarren en veel kampeergoed bij. En trouwens, je ziet het aan de passagiers ook. Het zijn meest jongelui in Schotse of khaki overhemden en korte broekjes, met stevige vetleren schoenen aan: kampeerders. En verder ouders met kinderen, die in hun sas zijn, omdat ze een paar weken naar het strand gaan.

Halfnegen loeit de stoomfluit driemaal „boe!" en dan stapt de zee-koe voorzichtig achteruit de stal uit. Midden op het IJ rinkelt de telegraaf van de brug naar de machinekamer. En „halve kracht

De oude kerk te Amsterdam

vooruit!" varen we door het oostelijk havengebied van Amsterdam.

In die hoek van het IJ klopt het hart van de Amsterdamse handel. Daar zijn eerst de kaden van de stoomvaartmaatschappij Nederland, waaraan verscheidene grote boten liggen; we treffen het, want de Oranje, de trots van onze koopvaardij, is er ook bij. Het is net of die grote, witte boot een ingeregen middel heeft. Heel in de hoogte, op het vijfde of het zesde dek, staan Javaantjes bij de reling. Ze hebben witte jasjes aan en kleurige doeken op hun bruine hoofden en als de jongelui op onze boot wild naar hen wuiven dan steken zij heel kalm de hand uit.

Na de boten van de Nederland komen de „kerk"- boten (Maaskerk, Aagtekerk enz.) die op West-Afrika varen en de „fontein"- boten (Bloemfontein, Randfontein) die naar het land van Paul Kruger gaan. En daarachter liggen de boten van de Kon. Nederl. Stoombootmaatschappij (K.N.S.M.), een hele verzameling, klein en groot, want de K.N.S.M. buurtschippert in Europa, net als de oude Hollanders van drie-, vierhonderd jaar geleden. Haar schepen varen op de Oostzee en op de Middellandse Zee, naar Zweden, Rusland, Polen en naar Italië en de Levant, en ook alweer precies als die oude Hollanders en Zeeuwen — naar de West.

Er liggen wel enkele vreemde schepen, een Engelse, een Amerikaanse, enkele Zweedse en een Noorse vlag zien we op achterstevens wapperen, maar — anders dan te Rotterdam, waar veel meer vreemde schepen zijn, is op het IJ de Nederlandse vlag zeer overwegend. En daar in de hoek, dat hoge schip met die twee schoorstenen naast elkaar, dat is de Willem Barendsz, onze walvisvaarder. Hij deed toen wij er langs voeren zijn zomerslaap, om in het najaar weer uit te varen naar de Poolzee van het Zuiden en daar in storm, sneeuw- en hageljacht, tussen ijsvelden en ijsbergen op de walvisjacht te gaan.

Het Kolkje te Amsterdam

We liggen in de Oranjesluizen en kijken nog eenmaal om.

Daar ligt Amsterdam. Je ziet het nooit zo mooi als uit de Oranjesluizen. Een menigte van torens steekt boven de eindeloze huizenzee uit. Rookpluimen, zwart, grijs en wit, drijven er boven. De grote kap van het Centraal Station sluit de stad af. Uit dat station suizen de elektrische treinen tussen draad en rails. En er vóór is het IJ met de silo's en de vemen, de werven en de schepen. Een grote, drukke, springlevende en moderne stad. Dit is de ene wereld. En nu gaan we naar de andere.

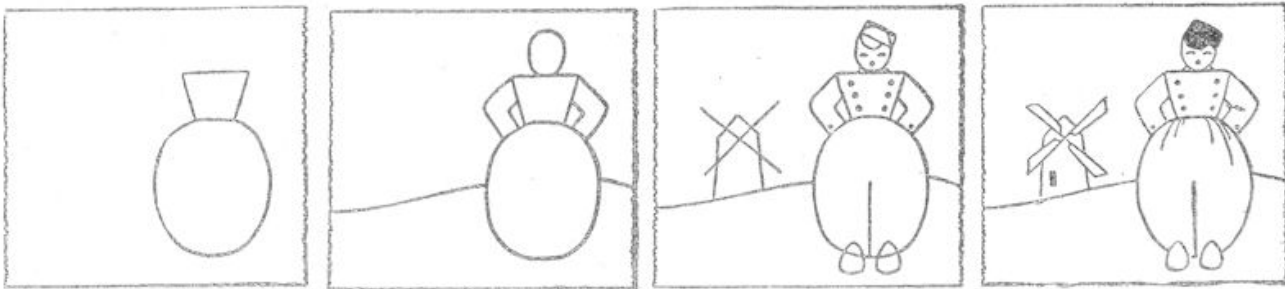
(Wordt vervolgd).

Ons tekenhoekje

Een Volendammer.

Alle kinderen tekenen graag, maar 't is toch niet ieders werk. Daarom zullen we nu en dan eens wat oefeningen geven. De tekeningetjes die je hier ziet kunnen jullie allemaal natekenen.

Moeilijk is het niet. Je doet het net zo groot als je zelf wil. En je kunt het nog kleuren ook. In 't buitenland zie je dergelijke tekeningen veel. Een leuk huisje en een aardig molentje. Dat is Holland, zeggen ze daar dan. In Amerika denken ze, dat wij er hier allemaal zo bij lopen. Gekheid natuurlijk. Maar als tekenvoorbeeld is het heel aardig. En daar is het ons om te doen.

IN TWAALF UREN NAAR EEN

ANDERE WERELD

K. NOREL

2).

O neen, we zijn er nog niet. Het zal twaalf uren duren. Maar de tegenstelling tussen de ene en de andere kant van de Oranje-sluizen is reeds groot. De oevers van het buiten-IJ zijn groen. En de huisjes, die in een rijtje aan de dijk staan, doen popperig aan na de hoge drie-verdiepings huizenblokken van de hoofdstad. Ze lijken met hun spitse geveltjes net op de houten huisjes uit een speelgoeddoos. En de dikke toren van Ransdorp staat er als een vaderlijke wachter achter.

Wanneer je het IJ uit bent, trekt een stuk vaderlandse zeehistorie bij je langs.

Pampus! Hier werden de Oostinjevaarders op zekamelen gezet en over de ondiepte gesleept. De ondiepte is er nog. Ons bootje, dat nog geen drie meter steekt, trekt een hoge hekgolf mee en z'n schroef werpt modder op, zo weinig water heeft het onder de kiel. En waar zo'n binnenbootje er amper varen kan, moet je je eens indenken wat er van Amsterdam geworden was, wanneer het Noordzeekanaal niet was gegraven. Van al die grote schepen, die we op het IJ gezien hebben, had dan niet één te Amsterdam kunnen komen. Het was een dode stad geworden, zoals de andere watersteden van de Zuiderzee, die vroeger ook Oostinjevaarders hadden, dode steden zijn geworden.

Een nobele toren duikt aan bakboord op; het is Monnikendam. Groen land komt vóór de boeg in 't zicht. Marken! Als we dichterbij komen, zien we roodgekapte huizengroepen op het eiland. Dat zijn de „werven” en de huizen op die werven staan op stelten. Ja zeker, op stelten! Toen het IJselmeer nog Zuiderzee was en bij zware stormen de vloed zo hoog werd, dat hij het eiland overstroomde, hebben

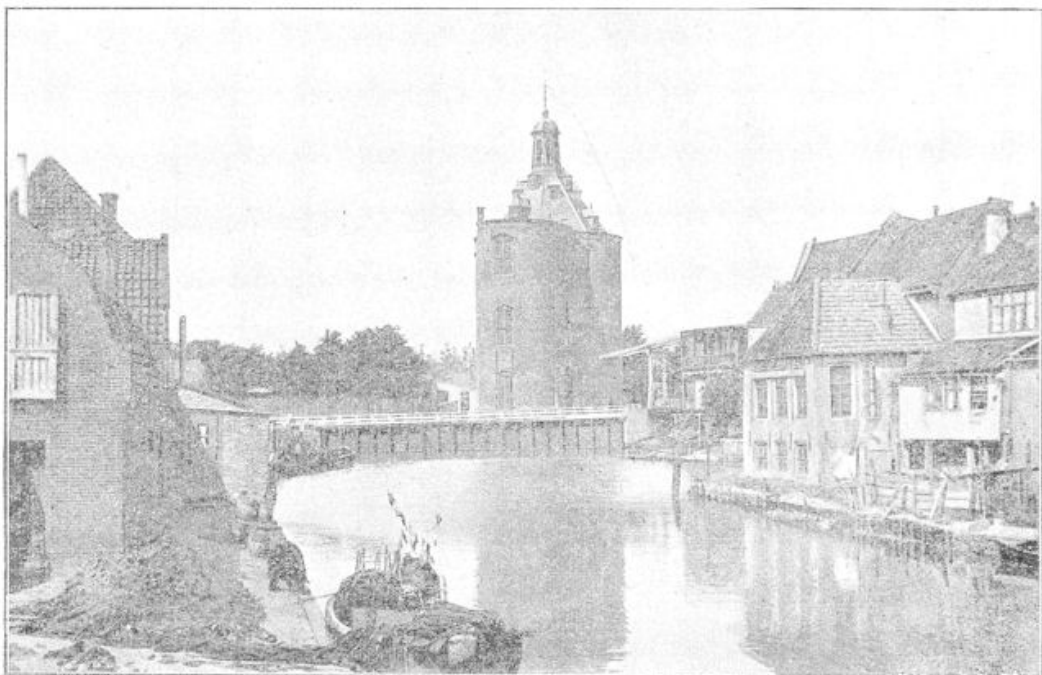
de Markers hun huizen op hoge palen gebouwd. Bij een overstroming liep het halve eiland onder, maar hun huizen staken boven het water uit.

Na Marken komen we op wijd water. De kust wijkt weg. De boot deint rustig op de golven. We varen dwars door de Volendammer vissersvloot. Er is geen haring en ansjovis meer in de Zuiderzee sinds ze IJselmeer geworden is, maar paling des te meer. Daar hijst zo'n botter het net aan boord. Je ziet de gladde aal wriemelen op het dek. En als we vlak langs varen ruiken we dat die visser een braadje aal op het vuur heeft. Lekker ruikt dat. Je zou zo willen overstappen om te smullen. Maar als je gauw zeeziek bent, doe het dan niet. Want terwijl onze boot heel rustig vaart, schommelt de botter hevig en in het voorondertje, waar het braadje opgedist wordt, is het erg benauwd.

Hoorn, verscholen in het Hop, is vaag te zien. Bij Wijdenes nadert onze boot de wal. De torens van de Streek staan in een lange rij op de einder. De puntdaken van de Westfrieze boerderijen staan als pyramiden achter de dijk.

Een hoge toren rijst voor de boeg op. Een dikke toren komt daarnaast te staan, veel dakentood is er om heen. En, luister, wat dartelt ons daar over het water tegemoet?

Enkhuizen begroet ons met muziek. De Drommedaris, massieve haventoren met een ranke spits, strooit zilveren klanken over zee en twaalf heldere slagen stappen daarachter aan. Het is halftwaalf als de IJselstroom aan de houten steiger bij de havenmond aanschiet. Houden jullie van geschiedenis? Van vaderlandse geschiedenis uit de tijd van de 80-jarige oorlog? Dan moet je Enkhuizen gaan bekijken. Dan weet je precies hoe een Hollandse

De Drommedaris van
Enkhuizen.

stad uit die tijd er uit zag. Van de boot af kun je het zien. In de Drommedaris zitten nog de schietgaten voor de kanonnen. De oude huizen staan er nog net als in die tijd. Achter de boog van een waterpoort schemeren geheimzinnigheden. En kijk, lopen op die houten ophaalbrug geen Geuzen in wambuis, wijde kniebroek, zwarte hozen en met de geuzenmuts op het hoofd? Het zijn Urker vissers; ze dragen nog de kleding van de Watergeuzen.

De boot vaart weer. Met een klepelend wijsje zegt de Drommedaris ons vaarwel.

Er zijn veel oude dingen rondom de Zuiderzee. Op de hoek van Drechterland staat een vuurtoren, wit en vierkant, uit de tijd der Republiek en als we daar met een scherpe bocht omheen gevaren zijn, zie je al gauw Radboud, het kasteel waarvan ze zeggen dat de Friezenkoning er gewoond heeft. In elk geval was het de residentie van Sonoy, toen die gouverneur van West-Friesland was voor Prins Willem van Oranje.

Van al dat oude, rol je dan opeens in het zeer moderne. Fors en fier rijst de Lely op naast Medemblik, het stoomgemaal dat de Wieringermeer tweemaal heeft leeggemalen, eerst in 1930 en nog

eens in 1945, nadat de Duitsers het nieuwe land opnieuw verdrongen hadden. Dan komt, recht en strak, de dijk van de Wieringermeer en daarna vaart de boot de schutsluis van Oever binnen. Die schutsluis in de afsluitdijk is wat anders dan de Oranje-sluizen in het IJ. Daar draaiden mannetjes de deuren dicht en open. Heel langzaam ging dat en met heel veel moeite. Hier zit in een hoog, glazen huis één man. Hij drukt op een knopje en achter ons gaan dikke deuren dicht; hij zet een schakelaar om en het betonnen bassin loopt vol met buitenwater en onze boot vol passagiers plus nog een aantal andere schepen wordt zomaar anderhalve meter opgetild. Een derde handgreep en vóór ons gaan de deuren open. En dan zien we de spuisluizen van de afsluitdijk. Je zou zeggen: daar staan vijf grote graansilo's op een rij. In die geweldige betonnen kasten hangen de enorme deuren van de sluisen tijdens het spuien. Dan bruist door wijde monden het water van het IJsselmeer naar zee. Nu zijn de deuren dicht. Het is hoog water op het Wad. Er wordt natuurlijk slechts gespuid bij eb.

(Wordt vervolgd).

TEGEN DE LAMP

P. A. DE HOON

Toen er nog geen duivensport-klokken bestonden, waren de wedstrijden misschien minder nauwkeurig wat de uitslag betrof, maar beslist aardiger om te zien. Tegenwoordig wordt er, zodra een postduif aankomt, een gummiringetje van z'n poot afgehaald en in de opening van een verzegelde klok gestopt: op hetzelfde moment prikt een naald een klein gaatje in een langzaam draaiende papierfilm en tot op de seconde is de tijd van aankomst vastgelegd. Maar vroeger ging dat anders: de duif zelf, waarvan de kenmerken vóór de uitzending nauwkeurig waren opgetekend, werd in een linnen zakje gestopt en vliegensvlug naar het wedstrijd-bureau gedragen: zakje tussen de tanden om de armen vrij te bewegen en loop je niet zo heb je niet. Wie ver weg woonde, maakte er een estafette van om op de toegestane looptijd al was het maar een paar seconden uit te winnen.

Schoenmaker Hendriks deed dat niet: hij knapte z'n zaakjes alleen op. Hij liep als een wilde, maar bracht z'n duif zelf op het bureau om de eer van de overwinning persoonlijk te smaken. En dat lukte wonderwel: getuigde niet een zilveren wisselbeker op z'n schoorsteen, dat zijn duif een soort abonnement op de eerste prijs had. Ja, duif, in het enkelvoud, want het was steeds dezelfde waarmee hij aan de wedstrijd deelnam, en was het al, wat zelden voorkwam, dat zijn vogel tweede werd, dan nam het lieve dier een volgende keer revanche door met een vol kwartier voorsprong te arriveren.

GELOPIEN

„Het lijkt wel of de duivel d'rmeê speelt,“ zei z'n buurman, Nou, dat dééd de duivel ook, maar dat kon buurman niet weten: dat kon niemand weten, want Hendriks hing niemand aan de neus dat hij eens uit een broedsel twee volmaakt eendere duiven gefokt had. Terwijl de ene nog hoog in de lucht zat, rende hij met de andere al naar het bureau. En dat ging prachtig, daar kraaide geen haan naar... behalve... die éne keer, toen Hendriks hijgend en blazend het bureau binnenstooft en de voorzitter hem begroette met de woorden: „Wel, Hendriks, wat een duif, wat een prachtprestatie... ik heb hier net een telegram ontvangen uit Bordeaux, dat de duiven wegens het slechte weer niet zijn... losgelaten!“

IN TWAALF UREN NAAR EEN

K. NOREL

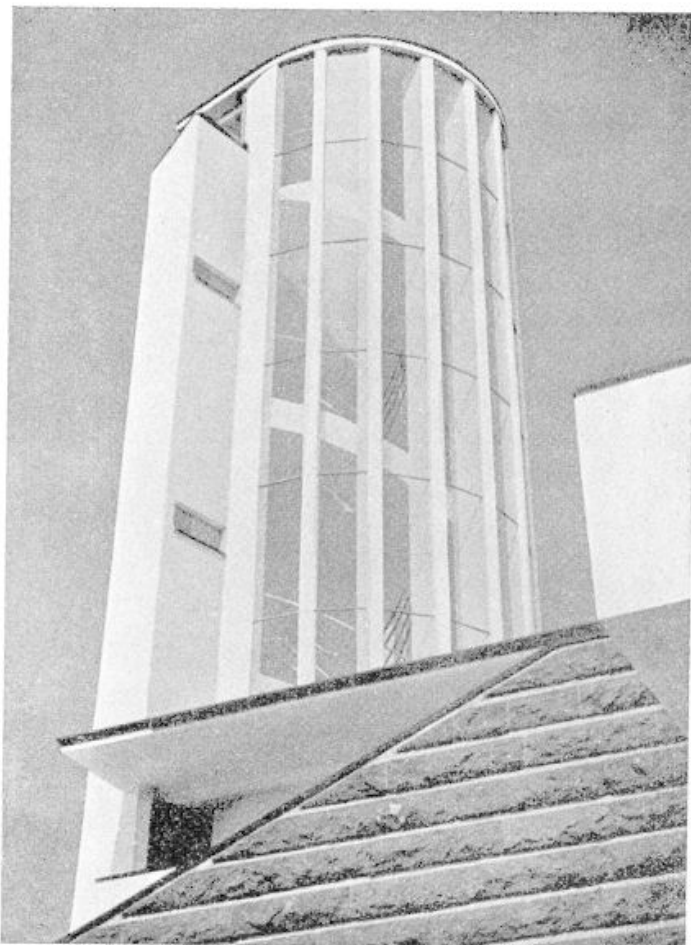
3.)

We varen op het Wad. Het is hier anders dan op het IJsselmeer. Helderder, groener is het water en witter is het schuim. En de boot vaart lichter naar het schijnt. Straks, vóór Wieringen, heeft hij nog enkele keren een zware hekgolf mee moeten trekken en wierp de schroef weer modder op. De Oude Zeug is even ondiep als Pampus. Hier buiten varen we op diep water. Zo'n twintig meter, zegt de kapitein.

Kijk, wat is dat? Een zwarte stip in zee. Een paal? Maar de stip beweegt. „Daar loopt een man,” zegt een van de kinderen op de boot. „Een man? Dat kan niet. We zijn midden op zee. Wieringen is nauwelijks meer te zien. Een mens kan toch niet op de golven lopen. Petrus, die wandelde eens op de zee...”

We komen er dichtbij. Het is werkelijk een man, die wandelt wel niet op, maar dan toch in de golven. Het water komt hem nauwelijks tot de knie, ofschoon hij wel een uur lopen uit de kust is. En wij, die vlak langs hem gaan, varen op water van twintig meter diepte.

Kijk, dat is nu het Wad. Diepe geulen, van tien, twintig en nog meer meter, naast grote zandplaatsen,

ANDERE WERELD

die bij vloed onder water staan en bij eb vaak droog komen te liggen.

En hoe grillig de geulen tussen deze platen kronkelen, worden we op deze reis gewaar. We moeten naar de haven van Texel, Oudeschild. Die ligt Noordwest van ons en een uurtje lopen wij die koers. Maar dan zwenkt onze boot naar het Zuid-Westen, recht op Den Helder aan. Op een afstand van een kilometer vaart de Texelse boot gelijk met ons op. Je zoudt zeggen dat de beide boten dezelfde bestemming hebben. Maar het is niet zo. De Texelse boot komt van Oudeschild en wij moeten naar Oudeschild. En het lijkt net of wij samen naar Den Helder gaan. De torpedojagers en de mijnenleggers kunnen we zien liggen in de oorlogshaven. Dan echter, vlak voor Nieuwediep, maakt onze boot een zwaai om een lichtboei heen. Nu zijn we van het Malzwin in het Marsdiep gekomen. We groeten bij het passeren de Texelse boot met een stoot op de fluit en varen recht op Oudeschild aan.

Dit omwegje is een voorproefje van hetgeen ons tussen Texel en Terschelling staat te wachten. Hangt er een kaart bij jullie voor de klas? Kijk dan maar eens hoe kort de afstand tussen Oudeschild en West-Terschelling is. Een hanestap! Een boot, die in vijf uren van Amsterdam naar Wieringen gevaren is, moet dit in anderhalf uur kunnen doen. Ja, als je rechttoe, rechtaan kunt varen. Maar...

We zijn een poosje onderweg. Er duikt een toren op. „Is dat de Brandaris?” vraagt een juffrouw, die zeker niet van varen houdt want ze zucht: Gelukkig, eindelijk aan het einde van de reis.

„Neen, dame,” zeggen wij, „dat is de Brandaris niet, het is het monument van de Afsluitdijk.”

Zij schrikt zich dood. Twee uur geleden hebben we de Afsluitdijk verlaten. „Varen we dan naar Amsterdam terug? Dat moet niet. Ik moet naar Terschelling.”

„We komen ook op Terschelling, dame, maar we varen op het Wad.”

En dan kijkt ze mij aan alsof ik Spaans spreek. Ze snapt er niets van.

Er gebeuren meer wonderlijke dingen. Opnieuw komt er een toren voor de boeg, en weer wordt er gevraagd of dat nu dan Terschelling is. Maar het is Harlingen. En we draaien naar het schijnt om Harlingen heen als een poes om hete brij. We zien de torens van dat Friese stadje over stuurboord en over bakboord, recht voor de boeg en over de achtersteven, en dan weer over stuurboord. Het heeft er alle schijn van, dat we geen steek opschieten. Maar eindelijk komen er duinen, bossen in het zicht en we gaan er recht op aan. Dat moet dan eindelijk Terschelling zijn. Doch het is Vlieland en als we daar dichtbij zijn, zwenken we weer af. Het doolhofspelletje van het Wad is nog niet uit.

Zo lijkt het voor de passagiers op het promonadedek op deze heldere zomerdag.

(Slot volgt).

IN TWAALF UREN NAAR EEN

ANDERE WERELD

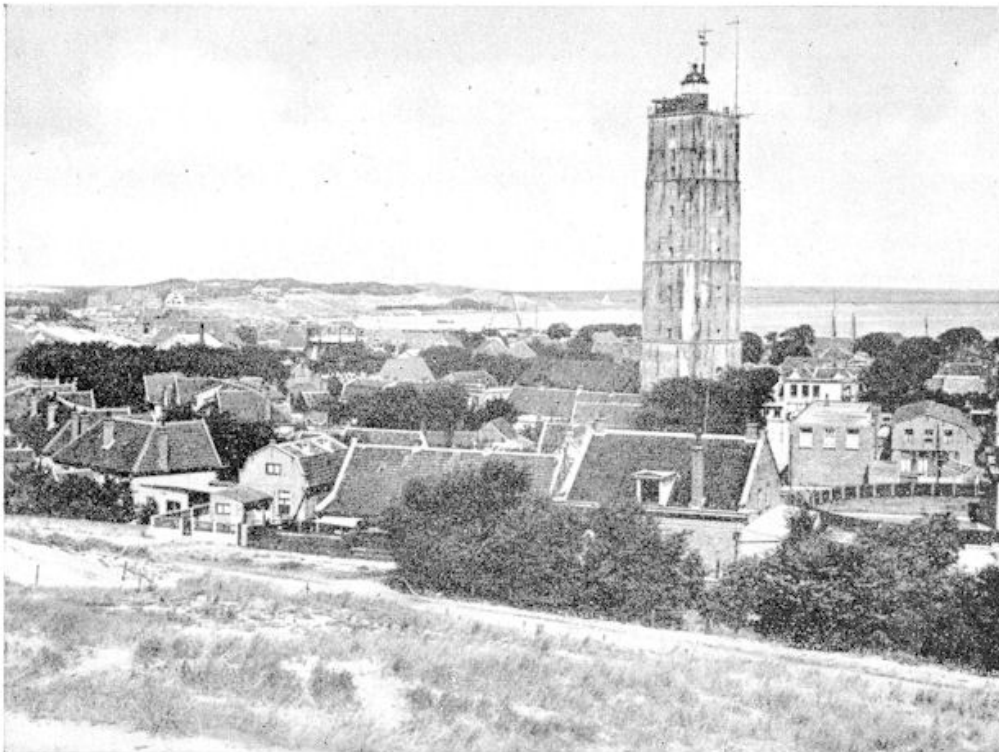
K. NOREL

4). (Slot.)

Maar we gaan eens in de stuurkast kijken bij het magere kapiteintje met het gele snorretje en de felle oogjes. Een kaart heeft hij niet bij de hand. „Als je vijftig jaar op het Wad gevaren hebt, dan ken je het wel zo'n beetje,” zegt hij. En hij praat over het Malzwin, waar wij in voeren, toen we van

klein stipje in de wijde zee op het woelig, schuimend water. Maar m'n ogen waren goed. Telkens als de ene ton was gepasseerd, had ik de volgende te pakken. De kapitein durfde even een kop koffie halen in de kajuit... En ik was kapitein op het schip.

Met een stuif kwam de ouwe weer de stuurkamer binnen. Met een ruk smeed hij het roer om. „Ezell!” schold hij.

De Brandaris

Wieringen kwamen, en van het Marsdiep, waar we in belandden moesten voor we naar Oudeschild op konden stomen. Van Texelstroom, een breed en zeer diep water, dat we daarna gehad hebben, en van het Scheurrak en Inschot, waar we vervolgens door gekropen zijn. Scheurrak en Inschot zijn lastige tantes. Daar liggen de rode en de zwarte boeien, die beide kanten van de vaargeul merken, vaak nog geen honderd meter uit elkaar, zo nauw is het er, en de geul kronkelt als een aal.

„Mag ik eens sturen?” vraag ik aan de kapitein.

Of het aan mijn witte zeemanspet lag of aan de sigaar, die ik de kapitein had laten opsteken, weet ik niet. Maar het mocht. Als ik maar op de rode boeien voer van ton op ton.

Daar stond de boekenwurm aan het stuurrad. Als ik de ene rode ton te pakken had, tuurde ik al naar de volgende. Het was zoeken telkens naar zo'n

Ik stond beteuterd. „Kapitein, ik stuurde op die rooie ton aan!”

„Dat is nummer drie van hier af. Die en die heb je vergeten. Je had ons laten stranden als op een muur!” En hij wees helemaal naar links, waar twee rode tonnen lagen. Er was een lus in de vaargeul, waarvan ik geen steek gezien had.

„Kapitein,” zei ik, toen ik een beetje van de schrik bekomen was. „Het is nu helder weer. Je kunt de tonnen zien. En toch is het een heksentoer om op het Wad te varen. Hoe doet u dat met mist?”

De kapitein was, nu zijn schip weer in de goede koers voer, zijn boosheid van zopas vergeten. Hij lachte breed. „Datzelfde heeft een overste van de marine me eens gevraagd,” zei hij. Toen deed hij een paar fikse trekken aan zijn sigaar en begon aan zijn verhaal.

„'t Was in de eerste wereldoorlog. Ik was

kapitein op een sleepboot. In dikke mist voeren we van Harlingen naar Nieuwe Diep. In het Inschot hoorden we een boot gedurig fluiten; hij vroeg om hulp. Wij er op af; het was een torpedoboot, die vastgelopen was. Er was een overste aan boord, die haastig naar Terschelling moest. „Kun je mij daar brengen?” vroeg de overste. „Jawel, overste,” heb ik gezegd en de officier stapte van het oorlogsschip op het sleepbootje over. En toen zijn we gaan varen. De overste zat in de kajuit. Na een hele poos kwam hij aan dek. Het was potdicht. Geen ton kon je ontdekken. Je kon van de stuurkast uit de steven van je eigen schip niet zien. Onrustig liep hij een tijdlang heen en weer. Toen kwam hij in de stuurkast. „We komen nooit in Terschelling, kapitein,” zei hij tegen mij. „We zijn er over tien minuten, overste,” heb ik geantwoord. Hij lachte ongelovig; dat bestaat niet. Ik zei: „Luistert u maar eens. Over vijf minuten kunt u de misthoorn van West-

Terschelling horen.” Vijf minuten later hoorden we de misthoorn en nog vijf minuten later lagen we in Terschelling voor de wal. „Jij bent een duizendkunstenaar,” heeft toen die overste tot mij gezegd.

„Hoe speelde u het klaar?” vroeg ik.

De kapitein wees naar de klok, die in de stuurkast hing, en daarna naar het kompas.

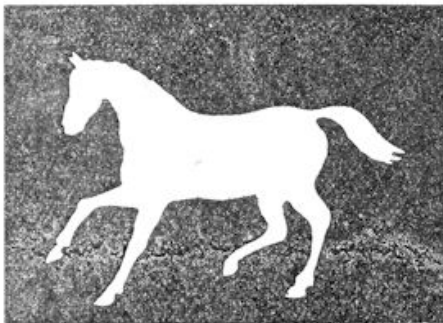
„Met die twee doe je alles als je het Wad kent,” zei hij. Maar natuurlijk moet je op een haar weten hoe snel je schip loopt met stroom mee en met stroom tegen.”

Toen het verhaal uit was, lag eindelijk werkelijk Terschelling voor de boeg. Hoog rees de machtige Brandaris boven het eiland uit en met haar laatste stralen bescheen de zon, die de hele dag met ons had meege draaid, de blanke top der duinen.

Twaalf uren waren om. We liepen de andere wereld binnen. Over die wondere wereld van dit Waddeneiland, vertel ik jullie een volgende keer.

Van Kunstjes en Spelletjes

EEN TOVERPAARD

Ik wil jullie van een aardig kunstje vertellen, waar je erg veel plezier mee kunt hebben. Probeer het eerst zelf, dan ben je goed zeker van je zaak; en wijs dan aan je familie, vrienden of vriendinnen hoe ze een toverpaard op de muur kunnen zien.

Houd het paard, dat hierboven gedrukt is, onder een sterk licht. Je kunt het zonlicht of het elektrische licht gebruiken. Houd het ongeveer 15 cm van je ogen af en vestig ze precies op het midden. Probeer je ogen er geen seconde van af te wenden of te knipogen. Kijk op die manier terwijl je langzaam tot vijftien telt. Kijk dan op naar het witte plafond of een licht gekleurde muur. Het paard zal verschijnen op het plafond of op de muur en zal zwart zijn in plaats van wit. Het zal in een paar seconden weer verdwijnen, maar je kunt het terugroepen zo dikwijls je maar wilt door de proef te herhalen.

210

TWEE GROTE HEREN

„Met grote heren is het kwaad kersen eten,” zegt het spreekwoord.

Dat blijkt ook uit de volgende geschiedenis.

De ezel, de vos en de leeuw gingen op een keer samen op jacht. Toen ze een hert hadden gevangen, sprak de leeuw tot de ezel:

„Verdeel jij nu het vlees.”

De ezel verdeelde het vlees in drie gelijke delen, voor ieder één.

Daarover werd de leeuw geweldig boos. Onverhoeds viel hij op de ezel aan en verscheurde hem.

Toen zei hij tot de vos:

„Verdeel jij nu het vlees.”

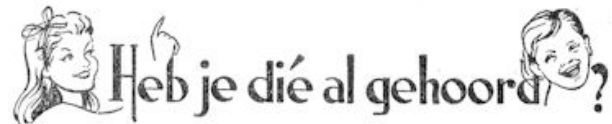
De vos legde de drie stukken van het hert weer bij elkaar en gaf alles aan de leeuw.

„Wat ben jij toch wijs!” sprak de leeuw. „Van wie heb je toch zo uitstekend leren rekenen en delen?”

„Grootmachtige heer,” antwoordde de vos, „van onze goede ezel, die daar nu dood neerligt. Eer hij stierf, heeft hij me nog gauw in die kunst onderwezen.

„Zo zie je alweer,” zei de leeuw, „een leerling is dikwijls knapper dan zijn leermeester.”

T. van Buul

Afrikaanse humor

Vader: „Jannie, jou skoolrapport is maar baie swak! Jij weet, toen Woodrow Wilson so oud was sos jij, was hij die hoof van 'n skool.”

Jannie: „En toe hij so oud was soos pa, was hij president van die Verenigde Staten...”